

מעשה שהיה

כְּאִשֶּׁר עָשָׂה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אֶת דְּרָכּוֹ מִבֵּית רַבּוֹ לְבֵיתוֹ, הִיָּתָה דַעְתּוֹ זְחוּחָה עָלָיו: בְּבֵית רַבּוֹ הוּא הַקְּדוּשׁ זְמַן רַב לְלַמּוּד הַתּוֹרָה וְרִכְשׁ לַעֲצָמוֹ יְדִיעוֹת רַבּוֹת. הוּא רִכַּב לְאֵטוֹ עַל הַחֲמוֹר עַל שִׁפְתַי הַיָּם כְּשֶׁהוּא נִהְנֶה מִן הָאִוִיר הַצַּח.

”שְׁלוֹם עָלֶיךָ, רַבִּי” קָרָא לְעַבְרוֹ אָדָם וְהִפְרִיעַ אֶת רֹצֶף מַחְשְׁבוֹתָיו. רַבִּי אֶלְעָזָר הִבִּיט לְרֵאוֹת מִי הוּא זֶה הַמְּקַבֵּל אֶת פְּנָיו וְרָאָה אָדָם שֶׁהָיָה מְכַעַר בַּצּוּרָה יוֹצֵאת דָּפֶן. ”רִיקָן שְׁכַמוֹךָ!” הוּא הִשִּׁיב, ”כַּמָּה מְכַעַר אַתָּה! הָאֵם כָּל בְּנֵי עִירָךָ מְכַעְרִים כָּמוֹךָ?”

”אֵינְנִי יוֹדֵעַ” הִשִּׁיב לוֹ הַמְּכַעַר. ”אֵךְ בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ: גֵּשׁ נָא לְאַמֵּן שְׂיִצַּר אוֹתִי, לָךְ נָא לְבוֹרָא הָעוֹלָם וְאָמַר לוֹ: ‘כַּמָּה מְכַעַר כְּלִי זֶה שְׂיִצַּרְתָּ!’”

רַבִּי אֶלְעָזָר הִבִּין מֵיָד כִּי הוּא שָׁגָה בְּדַבּוּרוֹ. הוּא מֵהָר לְרִדְתָּ מִן הַחֲמוֹר וְלִהַשְׁתַּטַּח אַרְצָה לְפָנָיו הַמְּכַעַר. ”אָנָּה, מְחַל לִי! סֶלַח לִי עַל שִׁפְגַעְתִּי בָּךְ!”

אֵךְ הַמְּכַעַר בְּשָׁלוֹ. ”אֵינְנִי מוֹכֵן לְמַחֵל לָךְ, עַד שֶׁתִּגַּשׁ לְאַמֵּן שְׂבָרָא אוֹתִי וְאָמַר לוֹ ‘כַּמָּה מְכַעַר כְּלִי זֶה שִׁעַשִׂיתָ!’”

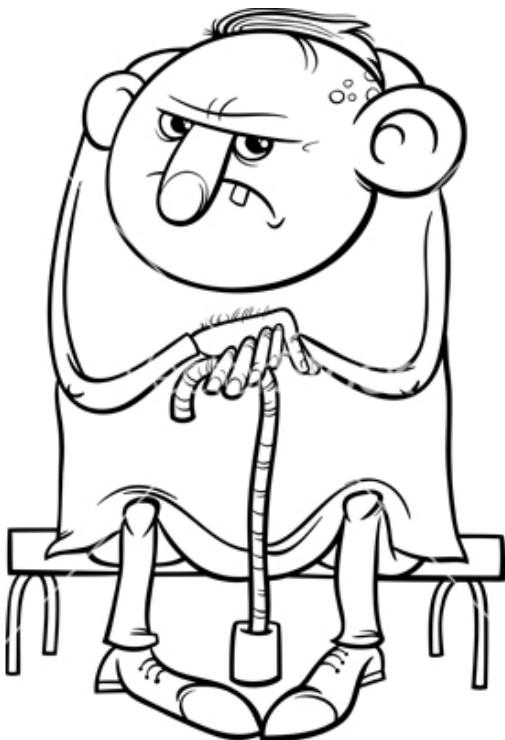
אֶת יִתְרַת הַדְּרָךְ לֹא עָשָׂה רַבִּי אֶלְעָזָר עַל הַחֲמוֹר אֲלָא הוּא פָּסַע בְּעַקְבוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם בּוֹ פָּגַע מִחֲסוֹר תְּשׁוּמַת לֵב.

כְּאִשֶּׁר הוּא שָׁב לְעִיר מִגּוֹרָיו חִכְתָּהּ לוֹ קִבְּלַת פָּנִים מִפְּאַרְתָּ: בְּנֵי הָעִיר יֵצְאוּ לִקְרֹאתוֹ כְּשֶׁהֵם קוֹרְאִים לוֹ בְּיִרְאָת כְּבוֹד ”רַבֵּנוּ וּמוֹרְנוּ!”

”לְמִי אַתֶּם קוֹרְאִים רַבֵּנוּ?”, בִּקֵּשׁ הַמְּכַעַר לְדַעַת. ”לְרַב הַגְּדוֹל שְׁפוֹסַע אַחֲרֶיךָ” הִשִּׁיבוּ לוֹ בְּנֵי הָעִיר. ”אֵם זֶה רַב” קָרָא הָאָדָם הַמְּכַעַר בְּכַעַס, ”אַל יִרְבוּ כְּמוֹתוֹ בְּיִשְׂרָאֵל!”

בְּנֵי הָעִיר בִּקְשׁוּ לְדַעַת מַדּוּעַ הוּא כּוֹעֵס, וְהוּא סִפֵּר לָהֶם עַל הַפְּגִישָׁה עִם רַבָּם עַל שִׁפְתַי הַיָּם. ”לְמֵרוֹת שֶׁהוּא פָּגַע בָּךְ, אָנָּה מְחַל לוֹ” הִפְצִירוּ בּוֹ בְּנֵי הָעִיר, ”שִׁכֵּן הוּא גְּדוֹל בַּתּוֹרָה.”

”רַק בְּשִׁבְלֵיכֶם אֶמְחַל לוֹ, אֵךְ בְּתַנְאֵי שְׁלֵהֶבָּא הוּא יִזְהַר בְּדַבְּרָיו” הִשִּׁיב לָהֶם.

הַמְּאָרֶע כָּלוּ הוֹתִיר רִשָּׁם עַז עַל רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמֵיָד כְּשֶׁנִּכְנַס אֶל הָעִיר הוּא נִגַּשׁ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ שָׁם דָּרַשׁ בְּפָנָיו הַנוֹכָחִים: ”לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם רַךְ וְנָעִים לְבָרִיּוֹת כְּמוֹ הַקֶּנֶה, וְלֹא קָשָׁה כְּמוֹ הָאָרֶז. שִׁכֵּן בְּזִכּוֹת רַבּוֹתוֹ שֶׁל הַקֶּנֶה הוּא זָכָה וּמֵיִצְרִים מִמֶּנּוּ קָלְמוֹס לְכַתִּיבַת סֵפֶר תּוֹרָה, תְּפִלִּין וּמְזוֹזוֹת.”

וְהָיוּ בֵּין חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה שְׁגָלוֹ כִּי הָאָדָם הַמְּכַעַר הָיָה לֹא אַחַר מֵאִשֶּׁר אֲלִיָּהּ הוּא הִנְבִּיא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ, שְׂבָא לְלַמֵּד אֶת הַתַּנְאֵי הַגְּדוֹל לְקַח חֲשׁוֹב: גַּם אִם אָדָם לְמַד הַרְבֵּה תּוֹרָה, עָלָיו לְדַעַת לְאַהֵב וְלִהְעֲרִיף אֶת יְצוּרָיו כְּפִיו שֶׁל הַבוֹרָא.

דמות אחת בשבוע – עליזה אורבך

עליזה אורבך נולדה בשנת 1940 בחיפה. היא בוגרת האוניברסיטה העברית בפילוסופיה ובמקרא. לאחר לימודי התואר הראשון עסקה שנים אחדות בהוראה בבית הספר התיכון של הגימנסיה העברית בירושלים. בשנת 1972 החלה לצלם באורח מקצועי ובשנת 1974 הציגה לראשונה תערוכת יחיד בנושא "נוער ישראלי", שנודדה ברחבי העולם מטעם משרד החוץ הישראלי. בין השנים 1972-1989 עסקה בצילום לעיתונות בארץ ובעולם. אורבך הייתה נשואה למבקר וחוקר האמנות גדעון עפרת. בתה היא אמנית הוידאו עדן עפרת אורבך. חיה ופעלה בירושלים.

עיקר עבודתה של אורבך היה בתחום תצלומי הדיוקן והצילום התיעודי. תצלומיה התפרסמו בעיתונים כדון "הארץ", "ג'רוזלם פוסט", "ניו יורק טיימס", "הטיימס", "די צייט" ועוד. אורבך פרסמה אלבומי תצלומים שונים בולטים "אמהות" (1997), "ראשונים" (1990), "נשים בעבודה" (2003) ועוד. תצלומיה מאופיינים בהדגשת המבט האנושי לצד בהדגשת מבטו של האמן על ידי הדפסת הפריים המלא (ללא חיתוך), על ידי שימוש בהדפסות שחור/לבן, ובנטייה לגרעיניות. צילומיה של אורבך מצויים באוספים של מוזיאונים כגון מוזיאון ישראל, מוזיאון תל אביב לאמנות, המשכן לאמנות על שם חיים אתר, המוזיאון לצילום תל-חי, המוזיאון לאמנות ישראלית, רמת גן, מוזיאון על התפר, ובאוספים פרטיים שונים.

וגם זכתה במקום שלישי בתחרות הצילום הבינלאומית של חברת ניקון בשנת 1989 וגם זכתה בעוד פרסים ובתחרויות במשך השנים.

הציור השבועי איזה סיפור הקשור לפרשה רמוז בציור?

תשובות ניתן למסור דרך אתר בית הספר: www.NECHALIM.net בין הפותרים יוגרל פרס! (ההשתתפות פתוחה לכל ילד/ה מגיל 5 עד 12)

פינת ההלכה / לעילוי נשמת יהודית בת ציפורה:

- א. אם במשך השנה לא הכניסו חמץ למקום מסוים, אין צורך לנקות ולבדוק את החמץ באותו מקום.
- ב. כלי שלא ישתמשו בו בפסח, ומוכרים את החמץ שבו, אינו צריך בדיקת חמץ, ויש להצניעו במקום סגור.
- ג. פרוורים אשר נעשו בלתי ראויים לאכילה, אינם נחשבים חמץ, כאשר אינם ראויים לאכילת כלב.
- ד. חמץ הנמצא במקום כזה שכדי להגיע אליו צריך פירוק והרכבה של חפצים, כגון: חמץ הנמצא בתוך רשמקול, או מתחת למשטח העליון של הגז, אין צורך לפרק את החפץ כדי לנקותו.

מה שקורה בנחלים

נכון, ולכן עשינו פעילות מדעים בגנים על הזיקית. הפעם ביקרנו בגן ביטחה ובגני הילדים של גילת! לא תאמין איזה יצירות יפות הילדים עשו! ממש אומנים.

יפה! ומה חוץ מפורים?

קבל את הנבחרת שלנו במחנה אימונים ארצי בתכנות ואת ילדי כיתה ב' החמודים שיצאו השבוע לטיול שנתי מפרך ומהנה:

שבת שלום Send

Today 8:32 AM

קבל תמונה:

מה??? מי אלה?

הבנות-שירות המחליפות... נכון יפה לבנים של כיתה ו' עם חצאית?

ומי החליף את המנהל?

חחח... מיום שישי? כשעשיתם יום בעלי חיים?

כן! אני הבאתי את הארנב שלי גם!

אתה יודע איזה עוד חיה קשורה לפורים?

בטח! הזיקית... היא אוהבת להתחפש ולהחליף צבעים לפי הרקע

עורכת ראשית: דקלה אברהם

שבת פרשת שמני (פרה) * כ"ב אדר ב תשע"ו * גליון 27

צִוּוֹת הַשְּׁמִינִי

עלון לצבת צבות הספר נחלים

לקראת שבת / רב בית הספר

באמצע המעמד הגדול והנורא של חנוכת המשכן, באמצע היום השמיני, עם הקרבת קורבנות, כאשר מברכים אהרון ומשה את כל העם, ונראה כבוד ה' אל כל העם. נדב ואביהוא, בני אהרון, מחליטים (אולי מתוך התרגשות) להקריב "אש זרה" - שה' לא ציווה אותם. על דבר זה הם נענשים, ויוצאת אש מלפני ה' השורפת אותם למוות.

רבים מהפרשנים דנו מה היה חטאם של שני בני אהרן ומה פשר עונשם הקשה שגודע את כל שמחת חנוכת המשכן. פשט הפסוקים, כפי שמביא גם הנצי"ב, הוא שחטאם היה שהם הקריבו דבר שלא צוו עליו. וכך כותב הנצי"ב (העמק דבר): "שנכנסו מאש התלהבות של אהבת ה', ואמרה תורה שאע"ג שאהבת ה' יקרה היא בעיני ה', אבל לא בזה הדרך אשר לא צוה", וב"הרחב דבר" הוא מוסיף: "ולא יכלו להתאפק על התשוקה להשיג דעת וכבוד אלוקים, וברב תשוקה נכנסו להקטיר בהיכל, וקטרת הוא דבר המביא לידי התקרבות יתירה לשמים".

השאלה המשמעותית שעומדת בסיפור זה היא מהי עבודת ה'? האם עבודת ה' היא המצאת דרכים שלנו להתקשר ולהתחבר, והעיקר להתלהב ולשמוח, או שעבודת ה' היא מסירות על ציוויו של הקב"ה? זו סוגיה עצומה ויסודית, שעולה בדורנו ביתר שאת: מה המקום של האדם? מה עם היצירתיות שלו? וכאן בפרשת שמני בברגעים קדושים אלו עולה התשובה: המקום של האדם הוא עבודת ה' בשמחה. בסיפור חטא שני בני אהרון וההשלכות הקשות שלו, בשיא השמחה והדבקות בקב"ה, ברגע בו נחנך המשכן, הקב"ה מלמדנו שהמשכן אכן מסמל את הקשר והדבקות אך מתוך ציווי ה' - 'אשר קידשנו במצוותיו וציוונו' - זה היסוד.

אנחנו מנסים בכל חיינו ומעשנו להתאים את מחשבותנו, הרגשותנו ומעשינו לרצון ה'. והקב"ה לימד אותנו בתורה הן את האידיאלים, ולא פחות חשוב מכך את הדרכים המפורטות ליישומם. ככל שנעשה ונשמח ביישום האידיאלים כך נתקרב לקב"ה. מנגד, הנסיון ההפוך - התאמת התורה אל הרצונות והמחשבות הרגועים של אדם מסוים, הופכת אותה מחזון אלוקי נשגב למשהו אנושי ונמוך, ופוגע בעבודת ה' ובשמחה הנובעת ממנה. יה"ר שנזכה לעבוד את הקב"ה בשמחה וטוב לבב ונעשה רצוננו כרצונו וממילא יעשה רצון אחרים כרצוננו.

שבת שלום,

הרב גלעד מחפוד, רב בי"ס

